

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:39	19:57	18:56	תל אביב
20:42	19:59	18:54	ירושלים
20:39	19:57	18:56	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר
ראש הישיבה והמוסדות

הנשמה מרגישה

כשעוסקים בדברי תורה גם אם לא מבינים הנשמה מרגישה ומבינה

כגמול עלי אימו

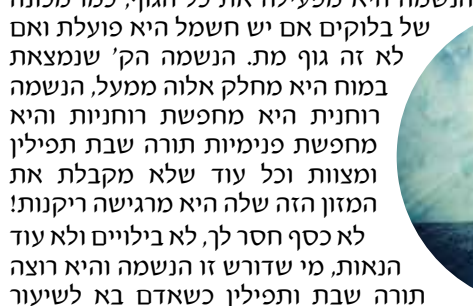
התינוק שבעגלה הוא באמת נטול דאגות. הוא יודע שאם ירעב קצת, יכאב לו משהו, יפריע לו האור או הרעש - כל שעליו לעשות הוא לבכות קצת, וחיש תחוש אמו לעזרתו. לעומת זאת, כשהוא גדל קצת והופך לילד, לא פעם הילד בוכה ואמו כבר לא רצה אליו בשיא הזריזות, לפעמים נוכל לשמוע הורים אומרים 'לא נורא, שיבכה קצת', ובצדק. ככל שהילד הולך וגדל, המהירות להיחלץ למענו הולכת ויורדת. בוודאי, כל הורה מסור ואוהב את ילדיו, אבל המהירות, החיפזון, הזריזות - כל אלה הולכים ופוחתים ככל שהילד מתבגר.

ולמה? כי כשמדובר בילד - להורים סומכים עליו קצת שיסתדר בכוחות עצמו. אם נפל - בדרך כלל הוא יכול לקום לבד. אם הוא צמא - הוא יודע היכן ברז המים. כלומר, דבר תלוי בדבר: ככל שאדם יודע להסתדר טוב יותר בכוחות עצמו - באופן אוטומטי סובבי פחות ממהרים לעזרתו, ולכן - אין פלא שהוא עלול לעבור דקות של לחץ ומתח, לפעמים עד כדי חרדה.

כשמדובר בביטחון של יהודי באביו שבשמים, אומר דוד המלך בתהלים את המילים המרטיטות 'כגמול עלי אמו' - כמו ילד קטן, עולל רך בשנים, שהוא תלוי תלות מוחלטת בהוריו. הגר"א בדברי אליהו מגלה, כי כאן רמוז שגם בנושא הביטחון באבא שבשמים, בדיוק כך הדברים עובדים: ככל שאדם סמוך ובטוח באביו שבשמים - הבורא באמת ייחלץ לעזרתו מיד. ומנגד - ככל שהאדם סומך על עצמו ועל יכולותיו - גם בורא עולם נותן לו להסתדר לבד...

כמה מרגש לגלות, כי ידו של אבא שבשמים מושטת לעברנו, הוא רוצה לעשות עבורנו הכל, הרבה יותר ממה שאנחנו מדמיינים. הוא נכון להיחלץ לעזרתנו, הוא כל יכול לפעול עבורנו. כל שעלינו לעשות הוא לבטוח רק בו, להאמין רק ביכולותיו, לדעת שאנחנו לא יכולים להסתדר לבד, להאמין שאין לנו כל כח ויכולת - הוא עושה הכל, הכל, הכל! (הרב אשר קובלסקי)

חסר לו כלום, והוא עוזב את הכל והולך ללמוד בישיבה? הוא השתגע? מה חסר לו? שימו לב רבותי. שימו לב האושר לא בא מכסף ולא מדבר אחר, יש לו מנה רוצה מאתיים, הרבה מיליארדים אומרים יש לי הכל ואין לי כלום, למה? הרי יש לך מיליארדים, אלא עוד מיליארדים ועוד מיליארד וכמה שיש לו הוא רוצה עוד ועוד. הוא מרגיש ריקנות עדיין. מה הסיבה לזה? יש אנשים שבכסף שלהם יכולים לקנות את כל העולם, מה הסיבה לזה?! הבעייה היא ברחוב בעולם החילוני - שהם לא יודעים מה זה נשמה, הם חושבים שהגוף הוא זה שיש לו דרישות כל הזמן, ולא מבינים שהדרישה הפנימית של האדם לא באה מצד הגוף אלא מצד הנשמה, ובפרט נשמת ישראל הנקראת "צמאה", הנשמה נמצאת במוח החלק הכי טהור שיש בגוף. הנשמה היא החושבת, בשר לא יכול לחשוב, הנשמה היא מפעילה את כל הגוף, כמו מכונה של בלוקים אם יש חשמל היא פועלת ואם לא זה גוף מת. הנשמה הק' שנמצאת במוח היא מחלק אלוה ממעל, הנשמה רוחנית היא מחפשת רוחניות והיא מחפשת פנימיות תורה שבת תפילין ומצוות וכל עוד שלא מקבלת את המזון הזה שלה היא מרגישה ריקנות! לא כסף חסר לך, לא בילויים ולא עוד הנאות, מי שדורש זו הנשמה והיא רוצה תורה שבת ותפילין כשאתם בא לשיעור תורה אחד הוא מרגיש אף פעם לא היה לי הרגשה זו, את זה בדיוק חיפשתי! הנשמה הקדושה מחפשת רוחניות ועד שהיא לא מוצאת את זה היא צועקת ובוכה אין רוחניות.

שימו לב. חילוני למה הוא דומה? לתינוק בגיל שנה, הוא לא יודע לדבר, הוא רעב והוא צועק ובוכה כי הוא רוצה אוכל. ואתה לא יודע מה הוא רוצה, מציע לו צעצועים הוא בוכה יותר חזק, כי הוא רוצה אוכל ולא משחקים. אדם אין לו סיפוק הוא מנסה כל מיני דברים חיזונים בילויים ויציאות ובכל זאת הוא מרגיש חסר, כי הנשמה לא מקבלת את האוכל שלה. זה פסח - פה שח, הפה צריך כל הזמן רק לדבר בדברי תורה, בדברי קדושה. שנזכה לחג שמח!

הפעם בחור לא דתי, שהגיע לישיבה לשבת, לבקר את חברו שהיה בישיבה ולהתרשם, הוא התריס ואמר לי "מי אמר שהתורה אמת". אמרתי לו כך: תאר לעצמך שאתה יודע לקרוא מילים באנגלית, אבל לא מבין מילה, ונותנים לך לקרוא אנגלית, כמה זמן תוכל לקרוא? רבע שעה ותתפוצץ, אמרתי לו אני אתן לך משהו מן התורה לקרוא, אתה לא מבין כלום - ותהנה! "לא יכול להיות" הוא אמר לי, נתתי לו לקרוא זוהר הכל ארמית. האריז"ל הקדוש שהיו באים אליו רשעים אמר להם לימדו זה"ק חודש ושובו אלי, זה"ק מצחצח את הנשמה. אמרתי לו, תקרא רבע שעה ביום, ותתקשר אלי, הוא מתקשר אלי אחרי חודש ואומר לי מה זה?! אני לא מאמין הייתי אמור לקרוא רבע שעה ביום לא הצלחתי להפסיק קראתי וקראתי וקראתי. הוא חזר בתשובה, התחתן כיום הוא רבי דוד חלאווה מזכה הרבים, היה עושה שיעורי תורה עם רבנים ועצרות התעוררות והפך את הקטמונים! זכה לסיים ש"ס לפני כמה שנים, ולאחר עשרים שנה של תפילות נולדו לו ילדים והייתי סנדק שלו.

יש אור רוחני עליון המולבש באותיות התה"ק - כל זמן שאדם לא ילמד תורה הוא תמיד ישאר חסר. אין שום דבר עם שמחת חיים וסיפוק כמו התה"ק, כל הידיעות הם חול אבל התה"ק היא אור ממש, כשלומדים תורה מתחברים עם הבורא עולם, כי הקב"ה ואוריתא חד הוא מאן דקריב לתורה קרוב לקב"ה מאן דרחיק מהתורה רחוק מהקב"ה. המדד לדעת כמה אתה קרוב לקב"ה, זה כמה אתה עוסק בתורה הקדושה. כתוב בספרי הקבלה, שמי שמדבר דברי חולין שאינם תורה הנשמה שלו נחלשת הרי כשלומד בפיו הנשמה מתעוררת, לומד תורה הנשמה מתחזקת, כי מי מדבר הנשמה מדברת לא הגוף. נסביר את זה במשל מי שמדליק את כל הנורות שבאווטו ואת האוטו אני לא מדליק המזגן נגמר אבל אם האוטו דלוק לא ייגמר כי הוא מטעין את עצמו. אם אני עוסק בדברים בטלים זה כמו אורות בלי מצבר, המצבר עלול להגמר. אבל אם אני לומד תורה הנשמה הולכת ומתחזקת, הולכת ונטענת הולכת ומתמלאת.

ברחוב לא מבינים אין יכול להיות שבחור שלא

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

- לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
- להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
- לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
- לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

קירוב ותוצאה

אחרת, שוב לא ראו ולא שמעו מאיש זה.

לאחר ארבעים וחמש שנה, האדמו"ר כבר היה מזקני האדמו"רים. ערב אחד בשעת קבלת קהל בא יהודי זקן עם מקל וביקש להיכנס אל הרבי.

הוא נכנס ואמר לצדיק: "אני הוא אותו חזן שהתפללתי אצלכם במנהטן, הרבי זוכר אותי?" הרב השיב: "ודאי שאני זוכר אותך".

"רבי יקר, אני רוצה להכיר לכם טובה. הנכד שלי מתחתן השבוע כאן בבורו פארק, אני רוצה לכבד את הרבי בסיוד קידושין", והראה לו הזמנה של החתונה.

הרבי שמח ואמר לו: "אינני מקבל סיוד קידושין, אך אם תעשה 'שבע ברכות' כאן באזור אשמח להשתתף".

הזקן אמר לו: "באחד מהלילות בשבוע הבא יתקיים באזור בעז'ה 'שבע ברכות', ומסר את הכתובת בה האירוע יתקיים.

לפני שכ"ק אדמו"ר רבי שלמה הלך אל ה'שבע ברכות', הוא ביקש מבנו כ"ק אדמו"ר רבי נפתלי צבי שיבוא עימו ביחד לשמחת 'שבע ברכות'. הם הגיעו לאולם של ה'שבע ברכות'. בפתח האולם עמד הזקן עם המקל לקבל את פניו ואמר לרבי שלמה:

"הרבי זוכר מה שהיה איתי באותו פארק בשבת? כאן בתוך האולם יושבים מאה וחמישים נכדים שלי בלי עין הרע, כולם שומרי תורה ומצוות ומדקדקים בקלה כבחמורה. כל זה בזכות שהרבי שלח אחרי לבקש שאבוא מתוך הסיגריה להתפלל לפני העמוד, אלו הם פירותיך".

רבי שלמה התרגש ודמעות עלו בעיניו, כשיצאו משם, פנה האב אל בנו ואמר לו: "נו, עתה הינך רואה שלא הוא עישן אלא הגרמני עישן?"

בשבת השלישית האיש כבר לא הגיע לבית המדרש לקבת שבת. בבוקר לפני התפילה הרב ביקש מבנו הגדול רבי נפתלי צבי זצוק"ל (האדמו"ר הרביעי מבאבוב), שיצא לפארק הסמוך לחפש את ה'חזן'.

רבי נפתלי צבי יצא לחפש בין האילנות שבפארק, וראה את האיש יושב עם עיתון 'ניו יורק טיימס' בלי כיפה ומעשן סיגריה רח"ל.

רבי נפתלי צבי נדהם. הוא חזר לבית הכנסת וצעק לפני אביו: "גוואלד, אותו יהודי שהתפלל כאן קבלת שבת ומוסף, מעשן סיגריה בשבת כאן בפארק הסמוך". הרבי לא נרעש מדבריו, וציווה עליו לשוב ולומר לאיש שהרב מחכה לו לבוא לבית המדרש.

רבי נפתלי צעק מעומק ליבו הטהור: "אבל הוא מעשן בשבת".

הרבי הסתכל על בנו ואמר בנחת: "הוא מעשן? היטלר הגרמני מעשן! תקרא לו שיבוא להתפלל לפני העמוד, כולנו מחכים לו".

רבי נפתלי שב אל האיש ואמר לו: "הרב מחכה לך". האיש שאל את רבי נפתלי: "האם אמרת לו שאני מעשן בשבת?"

רבי נפתלי ענה לו: "אכן כן", והרב אמר שלא עתה מעשן אלא הגרמני מעשן.

האיש אמר לו: "לך אמור לאביך שהשבת הזו איני יכול לבוא, קשה לי אחרי הסיגריה לבוא להתפלל לפני העמוד. בשבת הבאה אשתדל לבוא לבית הכנסת להתפלל לפני העמוד".

בשבת הרביעית האיש כבר הגיע מעצמו לבית המדרש וכובד לגשת לפני העמוד. כשרבי נפתלי ראה שאביו שוב מעלה אותו לעמוד, לחש לו: "הרי בעיניי ראיתי אותו מעשן בשבת בפרהסיא?" הרבי חזר על דבריו בנחת: "הוא עישן? הגרמני עישן!"

לאחר שבוע האדמו"ר כבר עבר משם לשכונה

להלן סיפור המועד מתוך 'ווי העמודים' ויש בו כדי ללמדנו עד כמה מילה טובה לזולת יכולה לקרב אותו לה' ואפילו עשויה לשנות את חייו ולחולל מהפכה, לא רק אצלו אלא גם אצל זרעו.

האדמו"ר ר' שלמה הלברשטאם מבאבוב זצ"ל היה חכימא דיהודאי. לאחר השואה, בה איבד את רוב משפחתו ואת רוב בני קהילתו, התקומם מעפר והתחיל לבנות את הכל מחדש.

כשהגיע לארה"ב היה לו בית מדרש במנהטן. פעם אחת בדרכו בערב שבת לבית המדרש ראה יהודי בלי כיפה הולך לכיוון הפארק הגדול הסמוך לבית המדרש.

הרב עצר ואמר לו בסבר פנים יפות: "גוט שאבעס, אולי תבואו להתפלל בבית המדרש?"

היהודי תמה: "האם רואים עלי שאני יהודי?" "בוודאי, רואים, מהיכן אתם?"

האיש אמר לו את שם העיר והוסיף: "אני גם שימשתי כחזן בעירי". הרב שמח ואמר: "בוודאי, אני מכיר את העיר, נשמח מאוד לראות אתכם בבית המדרש בקבלת שבת".

האדמו"ר כיבד אותו לגשת לפני העמוד לקבלת שבת. אחרי התפילה הרב אמר לו: "שמחנו מאוד לשמוע את הקבלת שבת שלך, נשמח כפליים אם גם נזכה מחר לראות אותך כאן בביהמ"ד מתפלל שחרית לפני העמוד".

בבוקר האיש כבר הגיע עם כיפה משלו. לפני 'שוכן עד' ביקש ממנו הרב שיגש לפני העמוד. האיש עשה כדבריו, הקהל הודו לו על החזנות הנפלאה.

גם בסעודה שלישית השתתף אותו אדם עם כולם. אחרי מעריב במוצ"ש אמר לו הרב: "אנחנו מצפים לראותך כאן גם בשבת הבאה, אי אפשר לוותר על התפילה שלך", וכך היה. בשבת הבאה כובד האיש ב'קבלת שבת' ותפילת מוסף לפני העמוד.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

הייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

ספירת העומר

א. נאמר בתורה (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-ז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום".

ב. וכתב בספר החינוך (מצוה רע"ג) טעם המצוה כיון שכל עיקרון של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה שכן בזכות התורה נבראו שמים וארץ וכן זו הסיבה והעיקר שנגאלו בני ישראל ממצרים לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו, כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה, עכ"ל ספר חינוך.

ג. כאשר אומרים את ה'לשם יחוד' לפני ספירת העומר ראוי להשמיט את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום היא מדרבנן אלא יאמר רק "לקיים מצות ספירת העומר".

ד. מצות ספירת העומר צריך לספור אותה בשפתיו ולהוציאה בפיו ולא מועיל שסופר בהרהור, ולכן אם ספר בהרהור לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולספור בפה. ולכתחילה צריך להשמיע לאזנו ואם לא השמיע לאזנו אלא ספר בשקט יצא ידי חובה.

ה. אדם שהחסיר לילה ויום ולא ספר, יספור בשאר הימים בלא ברכה כיון שספק ברכות להקל. במה דברים אמורים, ששכח לילה ויום שאחריו אבל אם לא ספר בלילה ונזכר ביום למחרת בבוקר או בצהריים יספור בלא ברכה ושאר הימים הבאים יכול לספור בברכה לכולי עלמא.

ו. אם מסופק אם ספר אתמול או לא, פסק מרן בשולחן ערוך (סימן תפ"ט סעיף ה') שיוכל להמשיך לספור שאר הימים בברכה, והטעם הוא משום שיש כאן ספק ספיקא, שספק ספר ספק לא ספר, ואם תאמר שלא ספר ספק הלכה כדעת ר"י בעל התוספות שכל לילה ולילה זו מצוה בפני עצמה ואז יוכל להמשיך ולספור בברכה, והוא הדין אם הוא מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא (ולא ספר ביום את המספר הנכון), שיוכל לספור בהמשך הלילות עם ברכה.

ז. וכן הוא הדין אם ספר רק את הימים כמו שצריך באותו יום וטעה במנין השבועות (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום תשעה עשר יום לעומר שהם שלושה שבועות) או להיפך שאמר את השבועות כהוגן וטעה במספר הימים (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום עשרים יום לעומר שהן שני שבועות וחמשה ימים) לכן אם נזכר באותו הלילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ח. וכן אם ספר רק את הימים ולא ספר את השבועות, או להיפך שספר רק את השבועות ולא ספר את הימים, נחלקו בזה גדולי האחרונים, ולהלכה אם נזכר באותו לילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ט. נשים פטורות ממצות ספירת העומר כיון שזו מצוה עשה שיש לה זמן וכל מצוות עשה שיש לה זמן קבוע נשים אינן חייבות, אבל אם הנשים רוצות לספור ספירת העומר בלא ברכה רשאיות, אולם על פי הסוד אין להם לספור כלל אפילו בלא ברכה, וכן מנהג הספרדים.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

שלום בית עם עצמינו

אם נשב ונצפה שכולם ישכילו להבין אותנו, יהיו מנומסים והוגנים, ויידעו להתנהג בצדק וביישר - לא נזכה לראות בהתגשמות התקווה הזאת.

ואם נשקיע מאמצים על מנת לגרום לאחרים לשפר את דרכיהם ולחיות בשלום עם הסביבה? חבל על האנרגיות. עלינו להכיר בעובדות החיים הבאות:

אין לנו שליטה על בחירותיהם של אחרים. האחריות שלנו היא רק על מה שתלוי בבחירות שאנו עושים.

עלינו לעבוד - על עצמנו בלבד. אם בעקבות זאת יושפעו גם אחרים לשנות את התנהגותם, מה טוב. אבל זה כבר יהיה רווח צדדי.

אי לכך, במקום לצבור תסכולים מחמת דברים שמחוץ לתחומנו, נלמד להתמודד מול אתגרים של סביבה לא מושלמת, ונשקיע בזה עבודה עצמית.

לשם כך, רצוני להציג גישה מועילה איך לחיות בשלום עם... עצמנו! וכאשר נלמד לעשות כך, נוכל להעתיק את הרעיון גם כדי ללמוד איך לחיות בשלום עם הסביבה וגם עם המשפחה הקרובה.

שלום עם עצמנו?! וכי מי רב עם עצמו?! קראו והבינו.

אנשים שתופסים את העולם בצבעי שחור או לבן והכל מוגדר אצלם כ'טוב' או 'רע' מוחלט, אוחזים, למעשה, בתפיסה ילדותית. היחס של ילד לזולתו הוא תמיד חד ונחרץ. ילד שאוהב את אמו מגדיר אותה בטבעיות כ'אמא הכי טובה בעולם', וכאשר יכעס עליה, הוא עשוי לראותה כ'אמא הכי רעה בעולם'. כך גם היחס שלו לשאר בני המשפחה, למחנכיו ולחבריו. מבחינתו, מי שטוב הוא טוב בצורה אבסולוטית, ומי שלא, רע בצורה אבסולוטית. אין משהו באמצע.

הסתכלות 'שחור ולבן' זו נובעת מכך שבגיל צעיר קשה לתפוס מורכבות. ובחיים הכל מורכב. החיים אינם 'טובים' או 'רעים' בצורה מוחלטת. לפעמים הם נוטים יותר לצד הטוב, לאזור המואר (כאשר דברים מסתדרים לנו), ולפעמים - נוטים יותר לצד הרע, לאזור הצבוע בגוונים כהים (כאשר לא 'הולך' לנו ואנו נתקלים בקשיים ומרגישים תקועים). אך בו זמנית, הטוב והרע מעורבים ושלובים זה בזה, באדם או בדבר 'טוב' יש גם צדדים פחות טובים ולפעמים אף רעים ממש, ובר'ע' יש גם צדדים חיוביים וטובים.

ככל שאנו מתבגרים, מתפתחים ומכשילים, אנו אמורים ללמוד שהמצאות מורכבת, ושום דבר אינו חד משמעי, ולמעשה:

אין 'טוב' או 'רע' מוחלטים; הכל איפשרו על הרצף...

במכשירי חשמל פשוטים, ישנו מתג המכיר בשני מצבים בלבד - מופעל או כבוי. במכשיר מורכב יותר, כגון מערכת הגברת ועיבוד קול, שיש בה אינספור מצבי ביניים מורכבים מלבד ON ו-OFF. כך גם בכל הנוגע לאישיות שלנו, למהותם של האנשים אשר חיים בקרבנו, או למציאות שאנו רואים סביבנו. ככל שאנו מתבגרים אנו מבינים כי זו לא שאלה של טוב או רע, של כן או לא, אלא של מינון והתאמה. אף אחד מאתנו אינו טוב או רע בצורה מוחלטת, אלא כולנו מורכבים מצדדים טובים יותר וטובים פחות. כל פרצוף כולל שתי עיניים, אף ופה; השוני בין הפרצופים הוא בגדול ובצורה של כל אחד מהם ובמיקומם היחסי. כך גם מבחינה נפשית. כולנו עשויים מאותו 'בצק', וההבדל הוא במינון השונה של תכונות ודחפים שמיזג הבורא יתברך בכל אחד ואחד מאתנו.

ההכרה בכך שאנו כוללים את שתי הקצוות וחיים על הרצף שביניהן, מובילה להבנה שהטוב אינו בהחלט נוגד לרע, אלא אפשר ששניהם יצעדו יחדיו יד ביד ואף ידורו באותה אכסניה.

הצדדים הטובים והרעים שבקרבנו, הם בסך הכל שני צדדים של אותו מטבע, חלק מהניגודים הרבים והסתירות שיש בקרב כולנו, כאשר אנו נגזרים פעם לכאן ופעם לכאן. היצר הרע שלנו הוא חלק בלתי נפרד מאתנו. לא בכדי הזהירו אותנו חכמינו ז"ל: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך, שהרי יוחנן כהן גדול שמש בכהונה גדולה שמונים שנה ולבסוף נעשה צדוקי". איש אינו חסין ואינו בטוח מפני היצר הרע השוכן בקרבו. תמיד קיים החשש שהוא יתערר ויצוץ ויפתה אותנו לחטוא, וחלילה ניגרר אחריו. עלינו לעמוד על המשמר בכל עת, על מנת להיות מוכנים אלי קרב, ולא להיבהל כאשר זה קורה.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

אסטרטגיית גרגיר הקפה

אם אתה רוצה לשרוד בכלא, אתה חייב לשנות את עצמך לגרגיר קפה ולשנות את כל האווירה סביבך.

ווסט התרשם עמוקות מהמשל של ג'קסון, בעיקר משום שנראה היה שג'קסון עצמו מיישם באישיותו את גרגיר הקפה. אבל איך הופכים להיות גרגיר קפה המשנה את הסביבה?

"אין ספר הדרכה איך להפוך לגרגיר קפה" אומר ווסט. "אני בעצמי הייתי צריך לגלות. וזה הכול מתחיל **בבחירה**. בחרתי לשנות את המחשבה שלי ולראות את הכלא לא כעונש, אלא כהזדמנות לשנות את עצמי. וגם בחרתי להאמין, באופן מלא, שהכוחות הנמצאים בתוכי, חזקים יותר מהכוחות שבסביבה החיצונית שבה אני נמצא."

ווסט עשה שינוי עצום גם באישיותו וגם לסביבתו. הוא קרא, למד, התחיל להאמין ולהתפלל. הוא הפך להיות אדם טוב, חייכן ושופע מרץ וכך השפיע אף על האסירים האלימים והקשים ביותר. לאחר שבע שנים בכלא, הגיש ווסט בקשה לשחרור. הבקשה התקבלה, הוא שוחרר בנובמבר 2015, הקים משפחה החל לעבוד במשרד עורכי דין, הוציא תואר שני במשפט פלילי, ולא פחות חשוב, הוא מסתובב בכל רחבי ארה"ב ומספר את המשל של גרגיר הקפה בארגונים, בבתי ספר, במועדוני נוער ובבתי סוהר.

ואוו, איזה סיפור.

למעשה, כשמתבוננים בכל גדולי האומה שהתורה מספרת לנו עליהם – הם חיו בסביבה רעה וקשה ותמיד דאגו להיות המשפיעים ולא המושפעים: אברהם בדר נמרוד, יעקב אצל לבן, יוסף במצרים, משה בארמון ועוד.

ומה אנחנו?

מה קורה לנו בתוך הסיר הרוותח?

מה הפכנו להיות?! גזר, ביצה או דווקא גרגיר קפה?!

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

דאמון ווסט, היה "בן טובים". אביו היה כתב מפורסם ואימו הייתה אחות. להורים גידלו את ילדיהם לאמונה, כיבוד ערכים ומסורת.

אך דאמון הילד התמכר לטיפה המרה ולאחר מכן לצריכת סמים. בגיל צעיר, הפך לחסר בית ונדד ממאורת סמים אחת לשנייה. כשנגמר לו כל הכסף, החל לפרוץ לבתים, מכוניות, מחסנים ולגנוב כל דבר שאפשר להחליפו בסם. אחרי שלוש שנים של חיים כאלה בשוליים, נתפס ווסט על ידי המשטרה, הורשע במשפט ונידון ללא פחות ממאסר עולם.

ווסט נשלח לאגף השמור ביותר והאליים ביותר בכלא – האגף של אסירי עולם. מבוהל עד עמקי נשמתו, ניסה ווסט להבין איך יוכל לשרוד את החיים בכלא. העצות שקיבל, בימים הראשונים, מאסירים אחרים היו כולן דומות: "תתחבר לאחת מהכנופיות. לבד לא תוכל לשרוד". ואז, הוא פגש את מר ג'קסון.

ג'קסון היה אסיר מבוגר, אפרו אמריקני, אינטליגנט במידה יוצאת דופן מבין כל האסירים ואדם חיובי. יום אחד הוא אמר לווסט: "למה אתה שואל את כל הפושעים האלה איך לשרוד בכלא. מהעצות שלהם תגיע רק להיות חבר בכנופיה, כמוהם. לי יש עצה אחרת."

ג'קסון הזמין את ווסט לדמיין שהכלא הוא כמו סיר עם מים רותחים.

"אני אשים בסיר שלושה דברים: גזר, ביצה וגרגיר קפה ונראה מה יקרה להם. ראשית נשים את הגזר. מה יקרה לו?" ווסט ענה מיד: "הוא יהפוך להיות רך". ג'קסון חייך והנהן בראשו "נכון. הגזר נכנס לכלא קשה וחזק, אבל הכלא שינה אותו מהר מאוד והוא הפך לנמושה. אתה לא רוצה להיות גזר בכלא. מה לגבי הביצה?" ווסט ענה שוב: "היא מתקשה". ג'קסון חייך והוסיף: "יש לה עכשיו שריון מבחוץ, אבל גם הנוזל הצהבהב הרך בפנים, החלמון, גם הוא התקשה. הלב שלו עכשיו קשה כמו אבן. עם לב אבן לעולם לא תוכל לצאת מהכלא ולהיות האדם עם הערכים שההורים שלך לימדו אותך. מה לגבי גרגיר הקפה?"

ווסט שתק במבוכה. "אני לא יודע" הוא ענה. "הגרגיר הקטן הזה יהפוך את המים בסיר לקפה", אמר ג'קסון. "הדבר הקטן הזה, קטן יותר משני האחרים, רק אותו המים בסיר לא שינו, הוא שינה את המים. ואתה, קטן כמו גרגיר הקפה."

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח. שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י שיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה

בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה

בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין

באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

